

JOSEF KUTIL - „NIKDY NEHÁZEJTE VĚCI ZA HLAVU“

Již čtvrtým rokem probíhá v Praze 12 projekt Příběhy našich sousedů, který organizuje společnost Post Bellum ve spolupráci s městskou částí Praha 12. Žáci základních škol se na půl roku stávají dokumentaristy a zpracovávají životní osudy zajímavých pamětníků. Příběhy jednotlivých osobností budeme postupně představovat i našim čtenářům.

Část týmu ze základní školy Na Beránku nahrává vzpomínky Josefa Kutila pro Paměť národa

Dokumentaristický tým základní školy Na Beránku pracoval pod vedením paní učitelky **Petry Müllerové**, s podporou **Ivana Štěpky** a **Martiny Jesenské**. Děti navštívily pamětníka Josefa Kutila, rodáka z Točné, kde měli jeho rodiče hospodářství.

„Dětství jsme měli hezké, ale po nástupu komunistů nastaly špatné časy.“ Těmito slovy nás pan Kutil uvítal na zahradě svého rodného domu. V padesátých letech rodina odmítla vstoupit do zemědělského družstva. Následně dal otce národní výbor jako nevyužitého k dispozici pracovnímu úřadu, pracoval pak řadu let při stavbě přehrady na Slapech, maminka v zemědělství.

Mládenci z Točné pod vedením dědečka Josefa Kutila Matěje, hostinského a starosty obce. Idylické chvíle budou zanedlouho vystřídány komunistickou zvlí.

Místní národní výbor v Točné, okres Praha východ, přikazuje Františku Kutilovi celou usedlost č. p. 62 s veškerým živým i mrtvým inventářem do povinného pachtu.

„Společné hospodaření spočívalo v tom, že byl společný výmlat obilí. Rodiče byli nuceni kupovat slámu z polí, která byla naše. Dostávali

Polní práce v okolí Točné ze sbírky fotografií Ivana Štěpky

zena mateřská škola. Po roce 1989 stát rodině Kutilových částečně vrátil zabavený majetek, ale k úplnému vyrovnání pravděpodobně nedojde nikdy.

„Dnes, po získaných zkušenostech, obdivuji rodiče, jak vše mohli zvládnout. Dokonce ze skromných příjmů zajistili, abych mohl vystudovat vysokou školu. Po ukončení studia jsem více než třicet let pracoval jako geodet při výstavbě dálnic.“

Dle pamětníka pana Anděla byla lokomobila pohánějící mlátičku v Točné zapůjčena od podnikatele Ing. Schulze z Komořan. Stála u Starého lisu.

jsme příkazy o dodávkách rostlinných a živočišných produktů do družstva v Písnici. Peníze za dodané produkty nám však nebyly vypláceny, ale převáděny ve prospěch družstva.“

Vlastník pan Kutil František jest povinen strpěti obdělání pozemků a užívání inventáře a zdržeti se všeho, co by mohlo výkon práv ztěžovati.

„Ve snaze donutit rodiče, aby vstoupili do družstva, nám zabavili technický inventář (traktor, samovazač, pluh aj.) Vysvětlení měli jediné – stroje pryč u nás nejsou plně využity!!!“

Zároveň Místní národní výbor v Točné vám přikazuje nejdéle do 8 dnů vystěhovat se z obce.

V roce 1952 se rodina musela z rozhodnutí komunistů do osmi dnů z obce Točná bez náhrady vystěhovat. Odešli k příbuzným do Lahovic. V jejich domku poblíž návsí byla zří-

Při loučení nám zkušený pamětník říká, abychom neházeli věci za hlavu. Přivádí nás to k přemýšlení o jeho příběhu i o křivdách, které se staly.

Rozhlasovou reportáž o Josefu Kutilovi najdete zde:

<https://www.pribehynasichsousedu.cz/praha-12/praha-12-2020-2021/kutil-josef/>

Reportáž byla podpořena v projektu Podpora integrace cizinců MČ Praha 12 – rok 2020 z rozpočtu Ministerstva vnitra a MČ Praha 12.

Michaela Szkála, Post Bellum

praha12

••• Post Bellum